

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa J.M.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej Oddziałowi w Z.

o ustalenie istnienia stosunku pracy i wynagrodzenie za czas gotowości do pracy
ewentualnie przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez
pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 2
sierpnia 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 26 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Pa 29/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.025 (dwa
tysiące dwadzieścia pięć) złotych z ustawowymi odsetkami
wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2022 r. oddalił
apelację powódki J.M. oraz pozwanej P. Spółki Akcyjnej w Z. od wyroku Sądu
Rejonowego w Zamościu z dnia 8 września 2021 r., którym oddalono powództwo o
ustalenie istnienia stosunku pracy i wynagrodzenie za czas gotowości do pracy,
przywrócono powódkę do pracy w pozwanej Spółce na poprzednich warunkach
pracy i płacy wynikających z porozumienia z dnia 30 lipca 2018 r., zasądzone od
pozwanej na rzecz powódki kwotę 19.053 zł tytułem wynagrodzenia za czas

pozostawania bez pracy, oddalono powództwo o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w pozostałym zakresie oraz umorzono postępowanie w zakresie modyfikacji powództwa zawartej w piśmie procesowym z dnia 19 kwietnia 2021 r.

W wyrokach Sądów *meriti* przyjęto, że powódka nie podlegała szczególnej ochronie. Postanowienie pkt 12 Załącznika nr 4 do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy P. S.A. Oddział w Z. (ZUZP) stanowiące, że pracodawca nie będzie wypowiadał umów o pracę osobom, którym brakuje 6 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego, nie dotyczy zastosowanego przez pozwaną trybu rozwiązania umowy o pracę (art. 52 § 1 pkt 1 k.p.). Nie można też uznać, że postanowienie to rozszerza zastosowanie art. 39 k.p. w odniesieniu do obowiązku zasądzenia wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy, bowiem art. 57 § 2 k.p. wyraźnie wskazuje na taką powinność jedynie w przypadku pracownika, o którym mowa w art. 39 k.p. Takiej ochronie nie podlegała powódka, która w dacie rozwiązania umowy o pracę miała 55 lat. Nie podlegała ona też ochronie przed rozwiązaniem umowy o pracę na podstawie „przepisu szczególnego”, do którego odsyła art. 57 § 2 k.p.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej oddalenia jej apelacji w zakresie żądania wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy, wnosząc o uchylenie zaskarżonego w tej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi Okręgowemu, a także o rozpoznanie sprawy na rozprawie w związku z istnieniem istotnego zagadnienia prawnego.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego oraz przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1) art. 327¹ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez sporządzenie uzasadnienia, które w większości jest powieleniem ustaleń i oceny prawnej Sądu pierwszej instancji; 2) art. 9 § 2 k.p. w związku z art. 39 k.p. w związku z pkt 12 Załącznika Nr 4 do ZUZP, przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż postanowienie układu zbiorowego stanowiące, że pracodawca nie będzie wypowiadał umów o pracę osobom, którym brakuje 6 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego, nie dotyczy zastosowanego przez

pozwaną trybu rozwiązania umowy w kontekście roszczeń będących następstwem niezasadnego rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę oraz że nie ustanawia ochrony przedemerytalnej pracownika, a także błędne uznanie, iż pkt 12 Załącznika nr 4 do ZUZP nie rozszerza, jako akt niższego rzędu zawierający normy *lex specialis*, zastosowania art. 39 k.p. dotyczącego ochrony przedemerytalnej, którego to zapisy, zgodnie z art. 9 § 2 k.p. nie mogą być mniej korzystne od postanowień ustawowych; 3) art. 57 § 2 k.p., przez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji jego niezastosowanie i nieprawidłowe uznanie, że regulacja ta w zakresie ochrony przedemerytalnej odnosi się *stricte* do treści art. 39 k.p. i nie znajduje zastosowania w przypadku wewnątrzzakładowych aktów prawnych zawierających uregulowania korzystniejsze w zakresie ochrony przedemerytalnej pracownika od przepisów ustawowych oraz przyjęcie, że przez przepisy szczególne ograniczające rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę należy rozumieć jedynie akty prawne rangi ustawowej, a tym samym nieprawidłowe uznanie, iż skarżącej nie należy się wynagrodzenie za cały okres pozostawania bez pracy.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do pytań: 1) czy zapisy układu zbiorowego mogą rozszerzać okres ochrony przedemerytalnej pracownika przewidzianej w art. 39 k.p., a tym samym czy w takim przypadku postanowienia aktów wewnątrzzakładowych stanowią *lex specialis* w stosunku do norm ustawowych? 2) czy art. 39 k.p. ma charakter semiimperatywny, a pracodawca może w aktach wewnątrzzakładowych przyjąć odmienne regulacje, korzystniejsze dla pracownika zgodnie z art. 9 § 2 k.p. dotyczącym uprzywilejowania pracownika? 3) czy regulacja zawarta w art. 57 § 2 k.p. i odesłanie do treści art. 39 k.p. dotyczy również pracownika objętego szczególną ochroną przedemerytalną na mocy przepisów wewnątrzzakładowych, który został przywrócony do pracy na skutek uznania przez Sąd bezzasadności rozwiązania stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia? 4) co należy rozumieć przez pod pojęciem przepisów szczególnych zawierających ograniczenia rozwiązania umowy, o których mowa w art. 57 § 2 k.p.? W jakiej rangi akcie normatywnym mają znajdować się wskazane przepisy?

Ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji sporządził uzasadnienie, które w znacznej części jest powieleniem uzasadnienia Sądu pierwszej instancji. Wprawdzie Sąd drugiej instancji odniósł się do części zarzutów apelacji, lecz uczynił to w całkowitym oderwaniu od ich uzasadnienia. Sąd Najwyższy powinien zatem uchylić zaskarżony wyrok, bowiem nie poddaje się kontroli kasacyjnej.

Pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie na jej rzecz od skarżącej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca

2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz z uwagi na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w

kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., ICSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Z kolei odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia

tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem „rażącego”, „ewidentnego”, „kwalifikowanego” lub „oczywistego”, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanych we wniosku przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne nie cechuje się nowością, ponieważ Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się już odnośnie do wykładni art. 57 § 2 k.p.c. W wyroku z dnia 20 grudnia 2013 r., II PK 99/13 (OSNP 2015 nr 3, poz. 33), wyrażono pogląd, że pracodawca może rozwiązać z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia z jego winy (z powodu ciężkiego i zawinionego naruszenia przez niego obowiązków pracowniczych - na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.) w okresie ochronnym przewidzianym w art. 39 k.p. W takim przypadku szczególna ochrona przed wypowiedzeniem przysługująca pracownikowi na podstawie art. 39 k.p. ma znaczenie tylko w kontekście i na płaszczyźnie roszczeń, które przysługują pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy bez zachowania okresu wypowiedzenia. A zatem zgodnie z art. 57 § 2 k.p. pracownikowi, o którym mowa w art. 39 k.p., w razie przywrócenia go do pracy przysługuje wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy, czyli wysokość wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy według art. 57 § 2 k.p. jest związana z rozwiązaniem stosunku pracy z pracownikiem podlegającym ochronie przed wypowiedzeniem, między innymi, na podstawie właśnie art. 39 k.p. (pogląd ten został powtórzony następnie w wyrokach z dnia 24 stycznia 2017 r., I PK 126/16, LEX nr 2209121 oraz z dnia 10 stycznia 2020 r., I PK 202/17, LEX nr 2604049). Z kolei w wyroku z dnia 11 lipca 2018 r., II PK 175/17 (LEX nr 2522986), Sąd Najwyższy stwierdził, że zawarte w art. 57 § 2 k.p. sformułowanie „gdy rozwiązanie umowy o pracę podlega ograniczeniu z mocy przepisu szczególnego” nie odnosi się do art. 186⁸ § 1 k.p. Wprawdzie wykładnia językowa mogłaby sugerować, że „przepis szczególny” to każdy przepis zarówno kodeksowy, jak i

pozakodeksowy, który ogranicza prawne możliwości rozwiązania umowy o pracę, jednak wziąć należy pod uwagę, że wymienienie tych szczególnych uprawnień pracowników w art. 57 § 2 k.p. nie miało charakteru przykładowego lecz zawierało zamknięty katalog. Wynika to z redakcji tego unormowania, które nie zawiera zwrotu: „na przykład” lub „w szczególności”, natomiast *prima facie* nie zawiera wszystkich kodeksowych przypadków ograniczających możliwość rozwiązania umowy o pracę. Implikuje to konieczność uwzględnienia również pozostałych rodzajów wykładni. Interpretując art. 57 § 2 k.p., zwrócić należy uwagę, że unormowanie to wskazuje na art. 39 k.p., który dotyczy pracowników w wieku przedemerytalnym, czyli tych którym brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego. W dalszej kolejności wymienia pracownicę w okresie ciąży lub urlopu macierzyńskiego, nawiązując do art. 177 k.p. Odnosi się także do pracownika ojca wychowującego dziecko w okresie korzystania z urlopu macierzyńskiego (art. 180 § 5 k.p.). Brak w nim natomiast odwołania na przykład do art. 41 k.p., co oznacza, że nie ma on zastosowania do pracowników zwolnionych podczas urlopu lub innej usprawiedliwionej nieobecności. Zdaniem Sądu Najwyższego zawarte w art. 57 § 2 *in fine* k.p. sformułowanie „rozwiązanie umowy o pracę podlega ograniczeniu z mocy przepisu szczególnego” nie powinno być interpretowane rozszerzająco, gdyż związane jest z wyjątkiem od reguły (przynajmniej bardziej korzystne dla pracownika świadczenia) i odnosi się zarówno do pozakodeksowych przepisów ustawowych z zakresu ochrony szczególnej, jak i do tych przepisów Kodeksu pracy, które jednoznacznie korelują z tym przepisem. W judykacie tym Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że „ustawodawca wyraźnie różnicuje i zawęża większe uprzywilejowanie w art. 57 § 2 k.p. tylko do określonego kręgu pracowników i nie obejmuje nim na przykład pracownika korzystającego z urlopu wypoczynkowego, urlopu wychowawczego albo pracującego w takim okresie z obniżonym wymiarem czasu pracy (por. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2019 r., II PK 293/17, LEX nr 2629899 czy z dnia 17 maja 2017 r., I PK 72/17, LEX nr 2488707). W postanowieniu z dnia 15 lipca 2020 r., III PK 78/19 (LEX nr 3151525), Sąd Najwyższy uwypuklił, że „przepisami szczególnymi w rozumieniu art. 47 zdanie drugie k.p. są tylko przepisy prawa powszechnie obowiązującego, czyli ustaw i rozporządzeń. Trzeba przy tym

podkreślić, że chodzi o przepisy ustanawiające szczególną ochronę stosunku pracy, a nie ograniczające jedynie katalog przyczyn uzasadniających możliwość rozwiązania za wypowiedzeniem stosunku pracy (tu pracowników mianowanych). Stąd uprawnienie do wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy przysługuje pracownikom wyraźnie wymienionym w zdaniu drugim art. 47 k.p. lub na podstawie kodeksowego odesłania do odpowiedniego stosowania tych dyspozycji w konkretnych regulacjach Kodeksu pracy, co oznacza, że art. 13 ustawy o pracownikach urzędów państwowych nie jest przepisem szczególnym w rozumieniu art. 47 k.p.”

W orzecznictwie nie budzi także wątpliwości, że możliwe jest uzgodnienie w umowie o pracę albo w układzie zbiorowym pracy bardziej korzystnych warunków rozwiązywania stosunków pracy niż określone w Kodeksie pracy; dotyczyć to może zarówno dłuższego okresu wypowiedzenia, ograniczenia możliwości wypowiedzenia umowy o pracę do określonych okoliczności, jak i uprawnienia do odszkodowania w większej wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2018 r., III PK 66/17, LEX nr 2549369). Korelatem wolności kształtowania treści umowy o pracę, a także układów zbiorowych pracy, jest art. 18 § 1 k.p., który akcentuje semiimperatywny charakter większości norm prawa pracy; pozwalają one na odstępstwa od nich tylko w jednym kierunku - na korzyść pracownika. Niemniej jednak w przypadku roszczeń przysługujących pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że tylko w sytuacji, kiedy strony wyraźnie zastrzegły w umowie o pracę, że odszkodowanie będzie przysługiwało w wysokości wynagrodzenia za wydłużony okres wypowiedzenia, pracownikowi przysługuje odszkodowanie w większej wysokości niż przewiduje to art. 47¹ k.p. Jeśli strony, wydłużając okres wypowiedzenia, nie przewidziały odszkodowania w wysokości odpowiadającej temu wydłużonemu okresowi, pracownik może się domagać odszkodowania tylko w wysokości ustawowego maksymalnego trzymiesięcznego wynagrodzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2015 r., III PK 26/15, OSP 2017 nr 1, poz. 5, czy z dnia 14 listopada 2019 r., III PK 150/18, OSNP 2020 nr 10, poz. 106). Identyczny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 marca 2020 r., II PK 197/18 (OSNP 2021 nr 3, poz. 25), wskazując, że „z wykładni logiczno-semantycznej

wynika, że wydłużenie okresu wypowiedzenia na podstawie umowy o pracę lub układu zbiorowego pracy lub naruszenie uzgodnień dotyczących określonych w umowie o pracę przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę, nie implikuje przyznania przez sąd pracy odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za wydłużony okres wypowiedzenia. Nawet więc w przypadku umownego określenia długości okresu wypowiedzenia ponad trzy miesiące, odszkodowanie z art. 47¹ k.p. nie powinno przekraczać limitu trzech miesięcy”. A zatem w świetle przytoczonych wyżej orzeczeń nie budzi wątpliwości, że strony mogą korzystniej w przepisach wewnątrzzakładowych lub w umowie o pracę kształtować uprawnienia wynikające z treści stosunku pracy, ale każdorazowo muszą szczegółowo określić ich zakres.

W rozpoznawanej sprawie postanowienie zawarte w pkt 12 Załącznika Nr 4 do ZUZP odnosi się wyłącznie do przesłanek ograniczających możliwość wypowiedzenia umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie mniej niż 6 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego, a nie do roszczeń, które przysługiwałyby pracownikowi w przypadku naruszenia tego postanowienia. Nie jest to również przepis szczególny, o którym mowa w art. 57 § 2 *in fine* k.p.

Skarżąca nie wykazała także oczywistej zasadności skargi kasacyjnej już tylko z tego względu, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzi poważne zastrzeżenia. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 października 2008 r., II PK 158/08 (LEX nr 738506), Sąd Najwyższy stwierdził, że przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (zob. także postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., I USK 86/22, LEX nr 3554454 czy z dnia z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny. Natomiast skarżąca poza odwołaniem się do art. 378 § 1 k.p.c. nie przytacza przepisów, które zostałyby naruszone w sposób kwalifikowany przez Sąd drugiej instancji, a uzasadnienie tej przesłanki przedsądu w przeważającej części sprowadza się do przytoczenia orzeczeń Sądu Najwyższego. Brakuje więc odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, w której autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącej, nie można też przyjąć, że uzasadnienie Sądu drugiej instancji posiada braki konstrukcyjne, które uniemożliwiłaby kontrolę kasacyjną, bowiem z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia. Takie zasady sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji wynikają z art. 327¹ § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 7 listopada 2019 r., a wcześniej elementy te wskazywano również w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2018 r., I CSK 608/17, LEX nr 2561619 oraz postanowienie zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2021 r., III PSK 114/21, LEX nr 3400462).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c.

[as]

